Pregaria.cat

Entrada

LES MANS CREMADES

La fotografia d'aquelles mans era impressionant. Tots els dits estaven cremats per la part de dalt, en aquell tram de pell d'on es prenen les empremtes dactilars que es fan servir per identificar les persones. No era un accident, no era una tortura, sinó que era una terrible estratègia perquè la policia no pogués identificar aquells emigrants que intentaven passar pel túnel de Calais cap al Regne Unit. Ells mateixos amb un ferro roent havien desfigurat les seves mans. Segurament pensaven que era millor intentar viure al Regne Unit amb una part de les mans desfetes, que a Síria amb les mans normals.

Intenta per uns breus moments identificar-te amb una d'aquelles persones que han eliminat amb foc els senyals d'identitat. Deixant de banda el terrible dolor físic, pregunta't com un ésser humà es pot sentir interiorment. Quins sentiments, quines angoixes, pors i incerteses? Què deu pensar sobre aquesta "terra promesa", sobre la gent que hi habita, els homes i les dones, els infants, la policia i els treballadors dels camions?

Segurament a la seva **memòria** hi ha el record de **la seva infantesa** en un barri o en un poble de Síria o de Líbia. **Els pares, els germans, les celebracions religioses i populars, l'escola.**.. fins que van arribar les *bombes*, *les canonades, els escamots de soldats i van fugir sense destí*. Avui junts, demà cadascú on pugui. *Fam, misèria, explotació, la travessia en el mar, etc*. I ara aquí, a terra, esperant una oportunitat, sense papers, amb els interrogants més foscos sobre els seus estimats, segurament molts d'ells morts per la guerra, les fugides, les màfies...

Posem-nos en el seu lloc i mirem d'entendre amb sentiments profunds quines persones són aquestes i què han fet per ser maltractades així. No, no girem ara la cara, per retornar a les nostres rutines. Al contrari, mirem atentament al nostre cor, a la **dignitat dels fills i filles de Déu**, i fem-nos la pregunta: *I **jo què puc fer per ells?** I **jo què puc fer per canviar aquesta societat, aquest món tan cruel i terrorista?***

Si us plau no et diguis que no pots fer res. Tan condicionat estàs per dintre i per fora que no pots fer res? És fals, i perdona que t'ho digui, que no pots fer res. **Pots alliberar-te interiorment i exterior, pots cercar relacions que sentin la urgència del moment històric**, **pots pagar un delme**, un impost personal i voluntari (que no una almoina, **perquè els diners que et sobren no són teus**) a favor de la gent que lluita per la justícia i la pau, pots no girar l'esquena, participar, pregar, escriure, parlar, llegir, protestar, relacionar-te... Moltes aportacions de vida i d'esforç, cada una menuda, quan s'ajunten agafen una potència notable.

Per Déu, sí que pots. Recorda la velleta que Jesús va observar en el temple. **Ella va donar més amb la seva petita moneda** que no pas els rics opulents, creguts i protagonistes, amb els calers que els sobraven.

(Jesús Renau sj.)